

Πρωτοσυγκέλλου Ι. Μ. Μεσσηνίας: Σκέψεις ενός μέλους του Σώματος του Χριστού

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Μεσσηνίας](#)

Αρχιμ. Φιλίππου Χαμαργιά, Πρωτοσυγκέλλου Ι. Μητροπόλεως Μεσσηνίας

Προσδοκώντας την ανάσταση των νεκρών , αλλά και την Ανάσταση του Θεανθρώπου, προσεύχομαι για την ανάσταση της ανθρωπότητας, η οποία ανέρχεται έναν διαφορετικό Γολγοθά, από αυτόν που ξέραμε και διαβάζαμε έως σήμερα, τον Γολγοθά της πανδημίας του κορωνοϊού.

Και μέσα από αυτήν την προσδοκία και σε αυτήν την αναμονή, κάνοντας διαλείμματα στην προσευχή και ανατρέχοντας στα ειδησεογραφικά πρακτορεία και εκκλησιαστικά sites, προκειμένου να ενημερωθώ για την ροή των εξελίξεων, διαβάζω γνώμες, απόψεις, άρθρα, Ιεραρχών, κληρικών, καθηγητών και κάθε

έχοντος την δύναμη του γράφειν και λέγειν.

Διάβασα γνώμες και απόψεις άκρως θεολογικές και εναρμονισμένες με την πραγματικότητα, που ίστανται στο ύψος των περιστάσεων και της σοβαρότητας της καταστάσεως, αλλά και άλλες άκρως συντηρητικές και εμμονικές, που αγγίζουν τα όρια του ζηλωτισμού, περιενδεδυμένες με την παραμορφωτική στολή της δήθεν παραδοσιακής αντιλήψεως.

Μέσα από όλες αυτές τις γνώμες διαπίστωσα πως ένα μεγάλο ποσοστό των θρησκευόμενων συνανθρώπων μας έχει κατανοήσει πλήρως την ανάγκη της αποχής, δι' ολίγον, από τις λατρευτικές συνάξεις και τη συμμόρφωση προς τις οδηγίες των επιστημόνων και της πολιτείας, ενώ ένα άλλο ποσοστό, ευτυχώς μικρότερο, προσπαθεί, μέσα από την διασπορά επικριτικών δημοσιευμάτων, να δημιουργήσει ένα κλίμα διχασμού εντός της Εκκλησίας. Με απειλές αλλά και με ένα εωσφορικό εγωισμό, προβάλλουν το “Εγώ” τους έναντι των συνανθρώπων τους. Προσπαθούν να υποδείξουν προς την Εκκλησία πως κατέχουν το “αλάθητον” και πως η γνώμη τους δεν επιδέχεται κριτική. Επιδεικνύουν τον ζήλο και την πίστη τους, θεωρώντας τους εαυτούς τους ως τους μοναδικούς ίσως, για τους οποίους θα έπρεπε να τελούνται αυτές τις ημέρες ιερές ακολουθίες. Προβάλλουν ως επιχείρημα την λειτουργία των super markets και των λαϊκών αγορών, προσβάλλοντας έτσι, αυτό καθ’ αυτό, το Σώμα του Χριστού, την Εκκλησία.

Προτείνουν την τέλεση των ακολουθιών, έστω και κεκλεισμένων των θυρών, καταργώντας έτσι κάθε έννοια κοινωνίας ανθρώπων. Αλήθεια.....είναι αυτή η αποστολή της Εκκλησίας;;; Να ευχαριστήσει τους πέντε ή δέκα τυχερούς που θα μπορούσαν να είχαν τη δυνατότητα συμμετοχής, όπως επιθυμούν ;; Και οι υπόλοιποι ;; Θα αποβάλλονται ως “κακοί μαθητές” από το σχολείο;;

Ή μήπως λαμβάνοντας μέτρα θα είχαμε και την ευθύνη της αστυνόμευσης εντός του ναού, ώστε να απαγορεύουμε την είσοδο σε άλλους;;

Σκεπτόμενος όλα αυτά, μου ήρθε η φράση αυτή, από το βιβλίο του Ιώβ.... “Γέγραπται δέ· αὐτὸν πάλιν ἀναστήσεσθαι μεθ’ ὧν ὁ Κύριος ἀνίστησιν”. Έτσι, με την ελπίδα της Αναστάσεως, ας προσευχηθούμε όλοι να περάσει όσο το δυνατόν αναίμακτα και το ταχύτερο αυτή η δοκιμασία και να είμαστε βέβαιοι πως θα έχουμε τη δυνατότητα και πάλι να γίνουμε συγκοινωνοί και συμμετοχοί των Μυστηρίων Του, εντός των ναών μας.

Σε μια τέτοια δοκιμασία που περνάει η ανθρωπότητα, θα ήταν φρονιμότερο να σιωπήσουμε και αυτή η εκκωφαντική σιωπή των ναών να μας γίνει μάθημα, ώστε όταν περάσει η πανδημία και ξυπνήσουμε από αυτόν τον εφιάλτη, να αναθεωρήσουμε κάποια πράγματα και να οριοθετήσουμε τις απόψεις μας, όταν και

πάλι θα λειτουργούμε σε ναούς γεμάτους με το ποσοστό του 5 - 10% των δηλούντων “Χριστιανός Ορθόδοξος”.